

Šimun Bilokapić

O NE/OPRAVDANOSTI POBAČAJA U SLUČAJEVIMA
SILOVANJA I INCESTA

UVOD

Silovanje je jedan od najgnjusnijih, najodvratnijih i najpodližijih zločina u ljudskom društvu. Često ga se kategorizira kao spolni zločin što nije sasvim pogrešno, ali ćemo ga bolje razumjeti ako ga vidimo kao pseudoseksualni čin, odnosno uzorak ponašanja koji je bliži agresiji, nasilju, dominaciji i kontroli negoli nekakvom seksualnom zadovoljenju. Tako razmišlja i Katekizam Katoličke Crkve koji ga s pravom definira kao “nasilan ulazak, grubom silom, u spolnu intimnost neke osobe” ističući upravo njegov nasilni karakter. Kvalificira ga kao “u sebi zao čin” koji “krši i pravdu i ljubav... duboko vrijeđa pravo svakoga na poštovanje, slobodu, fizičku i moralnu cjelovitost” (br. 2356). Na potpuno isti način Katekizam vrednuje incest, posebno kada su žrtve maloljetne osobe. Zloću čina, a time i njegovu tešku kvalifikaciju, ne umanjuje eventualna odsutnost fizičkog nasilja niti tobožnji pristanak žrtve; incest je uvijek nasilan i devastirajući zločin. Sasvim je razumljivo onda da ova dva slučaja, zbog svoje surove naravi i zastrašujućih posljedica, izazivaju zabrinutost, jake emocije i potiču na suosjećajnost.

Upravo zbog općeg osjećaja nepravde koja se čini žrtvama spolnoga nasilja, društvo reagira promptno. Nudi kompenzaciju i potrebnu pomoć, angažira različite profesije i kompetentne profesionalce koji djelotvorno ublažuju viktimizaciju i vraćaju mnoge žrtve u život omogućujući im daljnje nesmetano funkcioniranje. To je hvalevrijedna društvena podrška i pomoć!

Postoje međutim društvene ponude koje nikako ne možemo vidjeti kao hvalevrijedne niti prihvatiti kao dobre u moralnom i svakom drugom smislu. Riječ je o pobačaju koji bi, po mišljenju mnogih, trebao biti neka vrsta učinkovitog lijeka za neželjene trudnoće uzrokovane incestom i silovanjem. Može li zaista pobačaj biti lijek i pomoć ženama, žrtvama tih gnjusnih zločina? Otkada pobačaj, a ne rađanje ima tako snažan terapijski uči-

nak? Zašto se čin koji je sam po sebi i u sebi zao, hoće u ovom nesretnom trenutku prikazati kao dobar, hvalevrijedan, dapače, kao nuždan i obvezatan? I zašto se uopće – inzistiramo dalje – namjerno pretjeruje s brojem trudnoća koje bi bile posljedica spolnoga nasilja? Je li to samo zato što silovanje i incest posjeduju iznimnu sposobnost homogenizacije, zato što ta dva monstruozna i bestijalna čina zagovornicima pobačaja služe kao učinkovito sredstvo za opravdanje svih oblika pobačaja? Ti isti čini bili su ne tako davno snažno oružje u rukama abortista kojim su najprije napravili pukotinu u zidu, a zatim srušili čitavu zgradu apsolutne zabrane pobačaja. Zagovornici pobačaja, naime, svjesni su činjenice da mnogi ljudi koji su protiv pobačaja općenito, smatraju da je on sasvim opravdan i da ga treba dopustiti u tako teškim situacijama. Ako je tomu tako, onda je to nečasno i manipulativno ponašanje: zao i odvratni čin postaje sredstvo za postignuće jednako tako zlog i odvratnog cilja – legalizacije abortusa. Zato je potrebno prije svega otkloniti prvu zapreku jednom racionalno utemeljenom diskursu, a tiče se broja trudnoća nakon silovanja i incesta.

STOPA TRUDNOĆA NAKON SILOVANJA

Trudnoća poslije spolnoga nasilja ovisi o mnogim čimbenicima: o dobi žrtve (menopauza, fertilna dob, dječja dob), o plodnosti ili neplodnosti žrtve, o tipu spolnoga nasilja, o njegovu trajanju, o plodnosti počinitelja, o njegovoj erekcijskoj ili ejakulacijskoj dis/funkciji, o uporabi kontracepcijskih sredstava (primijećeno je da strah i ekstremna psiho-fizička trauma kojoj je žena izložena tijekom i nakon silovanja mogu spriječiti ovulaciju, začće ili implantaciju embrija u maternicu), o eventualno već postojećoj trudnoći i sl. Različita istraživanja pokazuju da je broj trudnoća uzrokovanih spolnim nasiljem prilično malen, manji od očekivanoga. U Čehoslovačkoj primjerice od 86 000 počinjenih abortusa, samo su 22 prakticirana zbog nasilja. Različiti autori govore o postotku koji varira između 2 % i 5 % slučajeva silovanja. R. Alcorn donosi rezultate Guttmacher instituta prema kojemu se "16 000 abortusa godišnje događa kao posljedica spolnoga nasilja ili incesta, što predstavlja 1 % svih abortusa". Druge studije pokazuju da su trudnoće uzrokovane spolnim nasiljem puno rjeđe nego se to obično misli, vjerojatno u proporciji jedne trudnoće na tisuću slučajeva. Postoje također ozbiljne studije koje

su analizirale relativno duga razdoblja (10 – 30 godina) i široka područja, a koje su u svojim istraživanjima došle do zanimljiva zaključka: da se ni jedan abortus nije mogao pripisati slučajevima silovanja ili incesta. Dakle, stopa trudnoća nakon silovanja iznimno je niska. Ona se može dodatno umanjiti poduzimanjem prikladnih i pravovremenih mjera i tretmana, primjerice uporabom kontracepcije.

Broj trudnoća značajno se povećava u slučajevima prozudenog nasilja i izričite počiniteljeve želje da žrtva ostane trudna. Prvi slučaj tiče se incestuoznog nasilja koje nekada može trajati godinama, a drugi se slučaj najčešće veže uz različite ratove i posebno ratove u kojima se provodi perverzna strategija prisilnih trudnoća kao što je to bio slučaj u proteklom ratu na ovim prostorima.

Kada je riječ o broju trudnoća uzrokovanih silovanjem i incestom, potrebno je također uzeti u obzir žalosnu činjenicu da mnoge žene svoju "neželjenu" trudnoću, iz straha ili obzira, pripisuju slučajevima silovanja kako bi mogle lakše i nekažnjeno abortirati. To je slučaj mlade žene Roe iz notornoga sudskog postupka "Roe protiv Wade" koja je kasnije, nakon što je abortirala, priznala da nikada nije bila silovana, iako je to uporno tvrdila.

Zagovornici abortusa dakle vješto manipuliraju osjećajima građana iznoseći nerijetko lažne teze o velikom broju trudnoća koje bi tobože bile posljedica spolnoga nasilja otvarajući tako put legalizaciji abortusa općenito.

ARGUMENTI U KORIST POBAČAJA

Lako je opovrgnuti "ogroman" broj trudnoća nakon silovanja, a time demantirati i tobožnji opravdavajući motiv za pobačaj. Dovoljno je u tom smislu posegnuti za objektivnim statistikama i vidjeti neopravednost pobačaja. Teže je izići na kraj s onim "samorazumljivim i općeprihvaćenim" motivima koji opravdavaju pobačaj u tako dramatičnim situacijama, a vrlo su subjektivni i snažno nabijeni emocijama. Sama narav i posljedice čina idu im u prilog.

Rijetke su životne situacije u kojima jedno počinjeno zlo tako izravno priziva drugo, još veće zlo. Zlo silovanja doziva u pravilu zlo pobačaja. "Kultura smrti" na svome je terenu. Surovost čina, velika nepravda učinjena ženi, njezino buduće psiho-fizičko zdravlje, neizvjesna budućnost djeteta, njegovo temeljno pravo da

bude ljubljeno i sretno, nepoznavanje počinitelja spolnoga nasilja ili njegova srodnost sa žrtvom, samo su neki od tih samorazumljivih i općeprihvaćenih argumenata koji se rabe za opravdanje pobačaja. U takvoj mentalnoj i emocionalnoj atmosferi dogodio se i poznati slučaj doktora Bournea koji je u Velikoj Britaniji 1938. godine učinio abortus jednoj četrnaestogodišnjoj djevojčici koju je tobože silovala nekolicina vojnika. Nakon izvršenog pobačaja, liječnik se predao policiji. U pokrenutom procesu oslobođen je krivnje zato što je “djelovao da bi spasio mentalni ekvilibrij djevojčice”. Upravo ovaj slučaj koji neodoljivo podsjeća na već spomenuti slučaj Roe, u kojemu silovanje nije nikada dokazano, stoji u temelju mnogih suvremenih zakonodavstava: liječnicima se daju pravo da prekinu trudnoću, ako bi ona prijetila mentalnom zdravlju majke.

Tim izrazito emocionalnim, jako psihologiziranim, često ideologiziranim i hipotetičkim argumentima pridodaju se redovito visoko “znanstveni” argumenti iz područja embriologije. Pojmovi kao što su primjerice zigota, morula, pre-embrij, embrij, neanimirani ili neosobljeni fetus, nisu samo znanstveni pojmovi, nego su nažalost – u mnogim slučajeva i za mnoge ljude – i vrijednosni pojmovi. Insinuiraju, naime, nepostojanje ljudskoga bića sve do implantacije u maternicu što navodi i neke pripadnike *pro life* opcije na opravdanje abortusa u slučaju spolnoga nasilja. Drugi se opet nadaju, pa i poneki pripadnik teoloških disciplina, da će suvremena embriološka saznanja ponukati Crkvu da povuče svoju apsolutnu osudu abortiranja svih takvih embrija.

Uz navedene argumente postoji i onaj u kojemu se zdravo za gotovo uzima “činjenica” da nijedna žrtva spolnoga nasilja ne podnosi plod u svojoj utrobi, a još manje da ima želju roditi ga i odgojiti. Takav bi plod, bojazan je mnogih, mogao postati stalno sjećanje na pretrpljeno nasilje te danomice pothranjivati bolno pamćenje monstruoznog i bestijalnog čina. Logika je onda slijedeća: ako se žrtvu ne može osloboditi od pretrpljenog nasilja, potrebno je osloboditi je od daljnjeg nasilja, tj. obveze da u svojoj utrobi nosi neželjeno dijete. Sama bi žena, što je psihološki razumljivo, mogla vidjeti začeti plod samo kao rezultat uvredljive, ponižavajuće i neljudske geste, usmjerene protiv njezina integriteta, slobode i dostojanstva. Dijete se u takvom ozračju vidi kao nepravedni napadač, stranac, neželjeno i nesnosno biće, uzurpator, teret za majku i za društvo. Da se sve to ne bi događalo, najbolje je eliminirati ga.

Zbog navedenih razloga zakonodavstva različitih država, pa i onih koje se smatraju konzervativnima, ne kažnjavaju pobačaj ako je začeto dijete plod incesta i spolnoga nasilja. Sama žena-žrtva, previše pogođena događajem da bi mogla slobodno i svjesno odlučivati, često se utječe ovome "lijeku", katkada jedinom na raspolaganju. Stječe se dojam da čitavo društvo nije raspoloženo primiti nevini život začet u tako teškim uvjetima, nego olako poziva na ubojstvo. Slažemo se, stoga, s američkim sucem O. W. Holmesom koji kaže da teški slučajevi stvaraju loše zakone.

Svi navedeni argumenti svode se bitno na ovaj zajednički nazivnik: žena je žrtva. Njezin položaj žrtve daje joj pravo da se brani, što je sasvim pravedno i korektno. Međutim, neograničeno inzistiranje na vlastitim pravima i zanemarivanje pri tom temeljnih prava drugih ljudi, može biti i jest vrlo opasno. U ovom slučaju djetetu se niječe elementarno pravo na život, jer ga se nepravedno i neutemeljeno vidi i proglašava nametnikom, čak nasilnikom. Monstruoznost takve logike koja se može jedino vezati uz logiku Zloga, daje pravo nevinoj ženi-žrtvi ubiti drugu nevinu žrtvu – novorođenče. Žrtva prema ovoj apsurdnoj logici u koju je nesvjesno uvučena, postaje istiniti i pravi, ako ne i najgori ubojica. Odgovornost za počinjeno zlodjelo, naravno, traži se daleko od one koju se često smatra najodgovornijom. Ona je, nažalost, samo dvostruka žrtva: žrtva silovanja i žrtva pobačaja!

Već sada moguće je naslutiti izglednu diskriminaciju žena koje ne žele pobaciti silovanjem začeto dijete o čemu ćemo nešto kasnije više reći.

ARGUMENTI PROTIV POBAČAJA I STAV CRKVE

Bučnost i sveprisutnost gore navedenih argumentacija i njihovih promotora stvara dojam da ne postoji nitko tko bi se zauzeo za novonastali život, nitko tko bi bio kadar izdignuti se iznad čisto emocionalne razine i ući u područje racionalnoga, etičkoga. Mnogi zainteresirani za slučaj sav svoj bijes i frustraciju iskaljuju na onomu koji je nevin i nema nikakve krivnje za sve ono što se dogodilo njegovoj majci. Mjesto da se usredotoči na počinitelja nasilja, društvo se okreće prema djetetu koje postaje žrtveno janje neučinkovitosti i licemjerja toga istog društva koje na tisuće načina stvara ozračje za najrazličitije spolne perversije i "slobode" koje opet dodatno i obilato hrane spolno nasilje. Nerijetko, a

sve pod krinkom tobožnje pomoći, to se isto društvo na jednako tako licemjerman način okreće prema žrtvovanju majke. Ona će nakon usrdno savjetovanog i promptno izvedenog pobačaja najvjerojatnije biti prepuštena samoj sebi, u tišini će i ostavljena od svih živjeti užasne posljedice tog krajnje nehumanog i duboko nepravednog čina. Umjesto da joj se iskreno i na ispravan način pomogne, njoj se na već postojeću traumu silovanja zločesto lijepe trauma pobačaja. Nasilje na nasilje, trauma na traumu!

Čini se ipak da nevini – majka i dijete – imaju svoga zagovornika i zaštitnika u Katoličkoj Crkvi i njezinu naučavanju. Za razliku od prethodnih mišljenja i argumentacija, zagovornici *pro life* opcije uvijek, pa i u ovako ekstremnim situacijama uzimaju u obzir jednu puno istinitiju, respektabilniju i konkretniju stvarnost: činjenicu postojanja novoga ljudskog života posvema nevinog i nedužnog. Njegovo direktno ubijanje ne može se ispričati ni spolnim nasiljem, ni neizvjesnom budućnošću djeteta, ni njegovim eventualnim odnosom s majkom, ni slobodnim izborom žene, ni njezinim pravima, ni njezinim psiho-fizičkim stanjem uzrokovanim silovanjem, ni tolikim drugim motivima koje spominje *pro choice* opcija. To je stalna pozicija Katoličke Crkve koja, u prošlosti kao i danas, inzistira na vrijednosti i nepovredivosti ljudskoga života, na poštovanju nevinoga ljudskog bića, bez obzira na njegov životni stadij i stanje u kojemu se trenutačno nalazi. Direktni je abortus nedopušten i intrinzično zao čin; ne mogu ga opravdati ni legitimizirati nikakve ekstremne okolnosti ili situacije krajnje nužde.

Takav odlučan stav jasno je izrazio Ivan Pavao II. u pismu mons. Vinku Puljiću tijekom rata u Bosni i Hercegovini. Poštujući u potpunosti nutarnje tjeskobno stanje žene-žrtve, papa kaže da je tako začeto dijete, budući da nema nikakve odgovornosti za ono što se dogodilo, nevino i ne može se zato ni na kakav način smatrati agresorom. U toj bolnoj situaciji treba pomoći ženama da razlikuju gnjusni čin nasilja od realnosti novih ljudskih bića.

Poistovjećenje djeteta s agresorom psihološki je razumljivo, jer je nastalo iz čina agresije i bolno je i traumatično sjećanje na pretrpljeno nasilje. Papa prepoznaje i priznaje takvo stanje, ali inzistira na etičkom vidu problema. Naime, žena koja je zatrudnjela na ovaj način nema posla samo s počiniteljem i pretrpljenim nasiljem, nego i sa životom koji je posvema nevin. “U ovom slučaju”, reći će nadbiskupi Velike Britanije, “imamo postojanje

novoga bića, (...) koje je različito od svakoga pojedinog roditelja i svake njihove stanice. Polazeći od ovoga trenutka, zahtjevi moralnoga zakona, koji nadilaze i najrazumljivije emocionalne reakcije, jasni su: tek začeto dijete ne može se legitimno osuditi na smrt poradi silovanja koje je pretrpjela žena.” Upravo s tog razloga teolozi koji su skloni upotrebi kontracepcije u slučajevima silovanja, staju pred tajnom začeca poštujući u potpunosti nepovredivo pravo začetih na život.

Sažmimo ove argumente u jedno zdravorazumsko i vrlo jednostavno pitanje: Zašto ubiti dijete, ako je netko silovao majku toga djeteta? Ako je otac počinio nekakav zločin, treba li njegov sin namjesto njega ići u zatvor? Biblijski je zakon u svom odgovoru sasvim jasan: “Onaj koji zgriješi, taj će i umrijeti. Sin neće snositi grijeha očeva, ni otac grijeha sinovljeva” (Ez 18, 20); i još “Neka se očevi ne osuđuju na smrt zbog sinova ni sinovi zbog očeva; neka svatko za svoj grijeh gine” (Pnz 24, 16). Istina je da je silovanje užasan čin, ali je neopravdano i suludo, zbog vlastite srdžbe prema onomu što se dogodilo, kažnjavati pogrešnu osobu – majku ili dijete (R. Alcorn).

O ZABLUDAMA I ISTINAMA VEZANIM UZ SLUČAJ

Uporna i zaglušujuća kampanja gorljivih zagovornika pobačaja često zamagljuje ionako mračnu stvarnost. Ne ostavljaju dovoljno prostora ni vremena za uočavanje istinskih i vrlo opasnih zabluda vezanih uz pobačaj u slučajevima incesta i spolnoga nasilja, a kamoli za njihovu ozbiljnu analizu i eventualno otklanjanje. Spominjemo samo neke.

Prva zabluda tiče se budućnosti djeteta. U društvu, naime, postoji duboko ukorijenjena tendencija da se dijete začeto i rođeno u ovakvim okolnostima naziva “budući silovatelj”, “neprijatelj”, “teret majci i društvu”, “bolno sjećanje” i sl. A takvim ga ponižavajućim imenima nazivaju – začudo – najgorljiviji borci protiv diskriminacije i najveći pobornici ženskih i dječjih prava! Spomenuta tendencija često počiva na nekakvim “znanstvenim” elaboracijama i hipotezama koje su iznimno opasne i iznimno loše utemeljene. Svojom nutarnjom strukturom približavaju se eugeničkim idejama, a temelje se uglavnom na biološkim argumentacijama prema kojima bi djeca, začeta na ovaj način, bila vrlo slična svojim očevima; genetski dakle skloni nasilju i to baš ovom tipu nasilja. Tu “znanstveno utemeljenu istinu” dodatno

osnažuje narodna “mudrost” čvrsto ukorijenjena u kolektivnoj svijesti: “Kakav otac, takav sin!” Opasnost i neutemeljenost ovakvih pretpostavki nije možda potrebno ni komentirati. Dovoljno je samo reći da nijedan civilizirani narod ne ubija djecu zbog onoga što su napravili njihovi očevo. Osim toga i čisto biološki gledano, dijete nije samo očevo, nego je i majčino. Tu činjenicu, da je dijete majčino, na poseban način ističu – naravno kada im to odgovara – upravo feministkinje i zagovornici pobačaja općenito. Kako to da dijete sad odjedanput postaje očevo? Osim toga i čisto duhovno gledano, dijete pripada onomu tko ga prihvati kao dar, zavoli i odgoji u ljubavi. U tako začetoj djeci otkrivamo zapravo veliku istinu ljudskoga rađanja: ono nije prvotno biološki, nego je duboko osobni i duhovni čin.

Je li u ovoj zabludi moguće nazrijeti sramotnu diskriminaciju djece već u majčinoj utrobi? I ovdje postoji snažna tendencija, i to upravo među onima koji pozivaju na “jednakost, slobodu i bratstvo”, da se već u majčinoj utrobi pravi razlika između djeteta začetog silovanjem i djeteta začetog u ljubavi. Postoji li zaista kakva bitna razlika među njima? Jer, nije najvažnije pitanje kako je netko začeo, nego da jest začeo; nije najvažnije pitanje kako je netko počeo svoj život, nego kako će ga dovršiti, isto kao što nije najvažnije pitanje jesu li nečiji roditelji bogati, lijepi, mladi. Sve rečeno vrijedi i za deformirano dijete koje bi se eventualno moglo začeti u rodbinskom odnosu. Važno je i u ovom slučaju istaći da je takva deformiranost puno manja od očekivane. Kako god, hendikepirano dijete je dijete i kao svako drugo dijete zaslužuje živjeti i biti voljeno.

Druga zabluda tiče se njihovih bioloških majki koje se nastoji prikazati kao “uplakane i bespomoćne ženice” koje nipošto ne žele niti mogu prihvatiti “svoju” djecu. Ako nemaju prigode pobačiti, uporno ponavljaju neki, onda skrivaju svoju trudnoću. Ako pak rode, ne žele vidjeti, a kamoli prihvatiti novorođenčel? Kada se netko ravna po ovim pretpostavkama, onda možemo samo zamisliti kakva je praksa u bolnicama koje tim ženama omogućuju pobačaj. Nekima se namjerno prekrivaju lica da nakon poroda ne vide dijete i da se među njima ne uspostavi nikakva emocionalna komunikacija! Međutim, postoji mnoštvo svjedočanstava koja pobijaju istinitost tih općeprihvaćenih pretpostavki, a tako i ispravnost “zaštitničkog” ponašanja bolničkog osoblja te zorno pokazuju da činjenica “biti majka”, pa i u slučajevima tako ponižavajućeg spolnog nasilja, izlazi iz naših prethodno utvr-

đenih kategorija i okvira. Istina je da mnoge majke na početku nisu željele vidjeti svoju djecu, niti su mogle zamisliti da bi rodile dijete “onih zločinaca”. Jedna od njih mislila je čak roditi ga, ubiti ga i potom ubiti samu sebe. Ali, plač njezina djeteta, želja da ga vidi ili doživljaj opisan kao “kada sam ga podojila, nisam ga mogla pustiti”, probudili su materinski osjećaj koji uspijeva nadići pretrpljena nasilja i otkloniti svaku sumnju u pitanju: čije je to dijete? Jedina lijepa stvar, svjedoče neke, koja može proizići iz silovanja jest dijete.

Nema stoga nikakve sumnje da neke žene, što je sasvim suprotno uvriježenom mišljenju, jednostavno ne žele pobaciti svoje dijete. Moguće je čak da ga vide kao onoga s kim će moći uspostaviti ljubavni odnos različit od onog “odnosa” koji je srušio čitav njezin svijet i stavio sve u pitanje. Dijete u tom slučaju može biti najbolja i možda jedina terapija za ranjenu i poniženu dušu.

Zašto se onda vrlo rijetko ili nikako spominje činjenica da su djeca silovanih žena ponosna na hrabrost i velikodušnost svojih majki. Ona se sama vide kao dar svojim roditeljima, kao naknada za pretrpljeno nasilje. Njihov tvorac, a toga su odrasla djeca itekako svjesna, nije silovatelj kako to mnogi žele prikazati, nego je to Bog Stvoritelj koji ih kao dar izručuje u ruke njihovih majki za život u uzajamnoj ljubavi.

Treća zabluda tiče se “ljekovite, ozdravljajuće, soteriološke” ili kakve već ne snage koju *pro choice* opcija tepajući pripisuje pobačaju. Stanje je međutim sasvim drukčije. Smrt nevinog djeteta ne nanosi nikakvo zlo ocu-nasilniku niti ikakvo dobro majci-zrtvi nasilja. Zlo rađa zlim. Posljedice silovanja i posljedice abortusa u mnogočemu su slične. Radi se o depresiji, tjeskobi, osjećaju krivnje, niskom samopoštovanju, strahovima, raznim spoznajnim promjene... I umjesto da pobačaj prevenira, olakša ili izliječi takve simptome i posljedice, on ih dodatno osnažuje i povećava (V. Lalli). Jedna od feminističkih grupa priznaje stoga da je dobar dio žena živio traumom pobačaja dugo vremena nakon što je šok uzrokovan silovanjem nestao što samo pokazuje da posljedice pobačaja mogu biti daleko gore i od posljedica silovanja. I zaista, ne postoji gora terapija za silovanu ženu, nego joj na postojeću traumu natovariti još osjećaj krivnje i nemira koji se rađa iz ubojstva vlastitog djeteta.

Osim već spomenute diskriminacije djece u majčinoj utrobi, postoji izgledna mogućnost diskriminacije žena koje su zatrud-

njele nakon silovanja ili incesta. Diskriminacija dolazi od istih onih koji gorljivo zagovaraju slobodu izbora. Riječ je o sljedećem: ako te žene ne žele pobačiti, nego žele roditi i zadržati svoje dijete, moguće je da ih javno mnijenje, a posebno već više puta spominjana čeljad, smatra i proglašava zaostalim, maloumnim osobama ili jednostavno lažljivicama. A te žene zapravo, osim moralnih, mogu imati i čisto praktične razloge za takvo ponašanje: žele jednostavno spasiti same sebe. Trudnoća je, naime, posebice u slučajevima incesta, vidljiv znak da nešto u obitelji ili u rodbinskim odnosima ne štima. Ako se taj vidljivi znak uništi pobačanjem, žrtva – žena ili djevojčica – nastavlja biti žrtvom neodgovorne rodbine kojoj svesrdno pomažu neodgovorni zagovaratelji pobačaja. Vidljivost trudnoće zato može biti put prema oslobođenju, izlazak iz ropstva i nasilja. Osim toga, dok vizualizira nasilje, trudnoća istovremeno prijeti počinitelju incesta, tajnosti slučaja i zavjetu šutnje u koje počinitelj nasilja vještim manipulacijama i prijetnjama uvlači druge članove vlastite obitelji koji se boje priznati zloporabu.

Pobačajem se, dakle, ne ubija samo nevino dijete, nego se njime prikriva počinitelj, njegovo zlodjelo, suučesništvo u zlodjelu onih koji ne bi nipošto smjeli šutjeti, a žrtva se ponovno izručuje u ruke na milost i nemilost počinitelju. Trudnoća, naprotiv, koliko god bila teška i neželjena, unosi bistrenje i vodi prema rješenju.

Zaključimo ovaj prijedpor razvidnom činjenicom i smislenim prijedlogom: pobačaj nikad, ni za koga nije rješenje. Ako majka ne želi iz razumljivih razloga prihvatiti začeto dijete, neka ga ne ubija, nego neka ga nakon njegova rođenja dade na posvojenje. Problem abortusa ne smije se miješati s problemom silovanja i incesta, a kamoli opravdavati. Zadaća je jednoga humanog društva, a takvim se želimo nazivati, da iznađe puno bolje rješenje za žrtve incesta i silovanja od ovog koje trenutačno nudi.